

съ смѣхъ и глуми
 морно крачатъ
 въ прашни друми.
 Дойдѣ врѣме
 за почивка,
 щурци пѣятъ
 на приспивка.
 Прѣста Герчо
 вечъ да свири
 и овцитѣ
 си подири,
 но тѣ, вълци
 ги изели,
 изъ гората
 се заврѣли.
 Брѣ, тукъ овци,
 брѣ тамъ — нѣма
 Ахъ, каква
 бѣда голѣма!
 Тюфка Герчо
 и се мае,
 що да прави,
 самъ не знае.
 Па се наду,
 та повика,
 та измами
 и извика
 една слѣпа,
 друга крива,
 трета куца
 и дрѣглива.
 Подкара ги
 съ гордо чело,
 закара ги
 въ китно село,
 стигна въ кѣщи
 и не стигна,
 ошъ прѣзъ прага
 кракъ не вдигна,

ей баща му
 покъ на срѣща
 съсъ гълчава
 го посрѣща:
 — Чакай, чакай,
 халотнико,
 да те питамъ,
 пакоснико,
 като зема
 тамбурата,
 ще ти счупа
 азъ главата;
 ти си годенъ,
 лоши сине,
 не за овци,
 а за свине!
 Човѣкъ съ тебе
 да се чуди!
 и навѣнка
 го изпжди.
 Оста Герчо
 прѣдъ вратата
 самъ самичѣкъ
 съ тамбурата
 и погледна
 къмъ звѣздитѣ
 съ бистри сълзи
 на очитѣ.
 И заврѣ се
 въ шубѣрлака
 и горчиво
 си поплака —
 поплака си
 въ тъмнината,
 па докопа
 тамбурата!
 Свири Герчо,
 не прѣстава.
 свири, свири